

Alla Själars Dag

3 Årg. Ev. Luk 20:37-38

I.N.J

”Vi tror på de dödas uppståndelse och ett evigt liv”.

Så bekänner vi söndag efter söndag när vi stämmer in i den apostoliska trosbekännelsen. Och idag, på Alla Själars Dag, står den delen av vår bekännelse på ett särskilt sätt i fokus. Nu heter det ju egentligen ordagrant att vi tror på *”köttets”* eller *”kroppens”* uppståndelse. Men 1811 - när Svenska kyrkan fick ny handbok - ändrade man formuleringen i upplysningens anda. Det där med *”kroppens uppståndelse”* var anstötligt för förnuftet ansåg man.

Men den här mer vaga formuleringen *”de dödas uppståndelse”* - liksom det faktum att söndagen idag kallas alla *”själars”* dag, kan ju förleda oss att tro att det här med kroppen är helt ovidkommande – att det är något lågt och mindre värdefullt och att det är själen som är det enda viktiga.

Men resonerar vi så, då har vi hela Bibeln emot oss. Vår kristna tro är i bästa mening *kroppslig och köttslig*. I en av Bibelns nyckelverser, i Johannesevangeliets inledning står det ju om Jesus – inte att han kom till oss som en andevarelse – utan istället *”Ordet blev människa och bodde ibland oss”* (Joh. 1:14). Och lika kroppsligt och konkret heter det i 1:a Johannesbrevet om apostlarnas gemenskap med Jesus: *”Det vi har sett med egna ögon, det vi har skådat och har tagit på med våra händer, det är vårt ärende”* (1 Joh. 1:1). Så högt värderar Gud alltså kroppen att han inte drar sig för att bli människa! Och just det blir han för att kunna frälsa oss människor till både kropp och själ!

Men visst – människoförnuftet lever rövare! Det låter som en fullständigt galen tanke, detta med kroppens uppståndelse. Hur skall det gå till? Då är det mycket lättare att tänka sig att det är *själen* som lever vidare och likt en liten fågel lämnar kroppens fångelse i dödsögonblicket och svingar sig hem till Gud i himmelen. Det låter i och för sig vackert – och många andliga sånger och psalmer har ju det temat – men helt obibliskt lyser människokroppen - den som Gud *”danat så övermåttan underbart”* (Ps. 139:14) - fullständigt med sin frånvaro!

Men varför sammanfogade Gud själ och kropp. Varför blev vi inte andevarelser. Ja, men sådana fanns ju redan – d.v.s. änglarna. Kroppen menar jag – är en av Guds allra mest fantastiska skapelser. Och han måste ha varit rätt belåten när han hade skapat människan och såg att *”det var mycket gott”* (1 Mos. 1:31). Hur skulle han kunna förstöra något så fint? Kroppen är något så underbart och heligt, att den

också kallas för *"ett tempel åt den helige Ande"* (1 Kor. 6:19). Därför måste han frälsa den och låta den uppstå i härlighet! Den saken är säker!

Visserligen är väl det allra enklaste att inte tro på uppståndelsen och det eviga livet överhuvudtaget – att säga sedan man är död, så är man! Detta är långt ifrån ett modernt sätt att resonera. Nej, redan i Jesu samtid fanns det en falang inom judendomen som lika ilsket som bestämt förnekade uppståndelsen och det eviga livet. Sadducéer kallades de och vår korta evangelietext idag bildar slutklämman i en ordväxling mellan Jesus och dem som just handlade om de dödas uppståndelse. Man tog en kvinna som exempel. Hon hade varit gift med sju bröder efter varandra. Alla dog barnlösa och till sist dog också kvinnan. *"Hur blir det med henne vid uppståndelsen, vems hustru blir hon?"* undrade sadducéerna. *"Alla sju hade ju haft henne som hustru."*

Nog tyckte de att de var riktigt listiga och att frågan skulle täppa till munnen på Jesus. Men han blev dem inte svaret skyldig. De tänkte och resonerade alltigenom jordiskt. Och Jesus får påminna dem om att det är andra villkor som råder i evigheten än här på jorden. Uppståndelse – måste vi komma ihåg - är *förvandling* och evigt liv något fullständigt *annorlunda* jämfört med det liv vi lever här på jorden. Men det finns ett samband!

Tänk på ett litet naket sädeskorn! Jämför vi det lilla kornet och den utslagna blomman, nog skiljer det sig åt i både skönhet och gestalt. Och ändå finns det ett samband. Och tänk på fjärilslarven! Vilken förvandling när den bryter sig ut ur puppan! Att vi inte kan greppa detta med tanken och förnuftet, det är väl en sak. Egentligen vore det att begära för mycket av oss – ungefär som att fråga en fjärilslarv hur det är att vara fjäril. Det vet den ju inte förrän den lämnat sin puppa och flyger iväg över ängar och fält. Så, vi får väl finna oss i att vi alltjämt är på ett andligt "larvstadium" och fattar endels. Tids nog får vi erfara vad det innebär att leva uppståndelsens nya liv tillsammans med Jesus.

Och just detta *"tillsammans med Jesus"* är oerhört viktigt. Himmel och evigt liv finns inte utanför eller oberoende av honom. Nej, han är det eviga livets innehåll. Ja, han kallas till och med för *"den sanne Guden och det eviga livet"* (1 Joh. 5:20). Vill vi därför veta något om vad uppståndelse är, vill vi greppa himmelen och det eviga livet, då är det *med Jesus* vi måste börja, det är lärjungaliv med honom vi måste leva. Det ger en försmak av hur det kommer att bli en gång. Därför är det till hans ord vi måste hålla oss så som hans lärjungar i alla tider har gjort. Och där försäkrar han ju: *"Gud är inte en gud för döda, utan för levande, ty för honom är alla levande"*.

Skapad för att leva – inte för att dö. Jag tycker det är tröst i de orden – särskilt när man märker att åldern alltmer tar ut sin rätt och döden rycker närmare för varje

dag som går. Syn och hörsel avtar. Rynkorna blir många, kroppen tröttare och krämporna blir fler. Kanske plockar man fram ett kort från sin ungdomstid och så sitter man där och tänker tillbaka hur det var och kan knappt tro att det där skrynkliga russinet man ser i badrumsspeglarna har något samband med den unga människan på kortet.

Men då får vi tänka på att vi har en Frälsare som sagt: *”Jag är uppståndelsen och livet, den som tror på mig skall leva om han än dör”* (Joh. 11:25). Han är mån om min själ – det vet jag – men också om den kropp jag bär. Gud som skapade mig, inte som andevarelse, utan som en människa med själ *och* kropp, han skall inte bara återställa mig som jag en gång var – utan fullkomna sitt skapelseverk genom Kristus.

Jag tänker på två underbara bibelord som jag alltid läser när jag leder en begravningsgudstjänst. Det första är ur Filipperbrevet 3:21, där det står om Jesus: *”Han skall förvandla den kropp vi har i vår ringhet så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet”* och det andra ur 1 Kor 15:42-43: *”Så är det också med de dödas uppståndelse. Det som blir sått förgängligt uppstår oförgängligt. Det som blir sått föraktat uppstår i härlighet. Det som blir sått svagt uppstår fullt av kraft”*.

Så är detta vårt evighetshopp att de goda vännerna själ och kropp som skall skiljas åt när vi dör, skall förenas i himmelen en gång och förvandlas till Jesu likhet! Det är vad det handlar om och mot den dagen får jag se fram. Nog är det både visst och sant att jag är kommen av jord och åter skall bli jord – men det är inte allt som finns att säga om min existens. Det heter också, och med de orden vill jag sluta: *”Jesus Kristus, vår Frälsare, skall uppväcka dig på den yttersta dagen”*. Amen.

Psalmer: 324 v 1-4, 325, 306, 285.